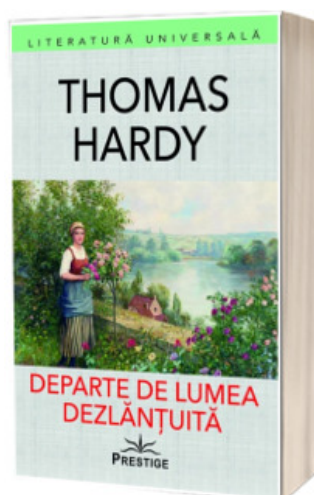

Departe de lumea dezlantuita

Autor: Hardy, Thomas

Editura: PRESTIGE

Cod de bare: 9786303322681

URL produs:

<https://librariaonline.ro/carte/departe-de-lumea-dezlantuita-thomas-hardy-prestige-p10264774>

Descriere produs

Romanul incepe cu prima intalnire dintre fermierul Oak si Batsheba Everdene. Acesta o zareste in timp ce se muta la matusa ei, doamna Hurst, in Norcombe, unde urma sa ingrijeasca de vaci. Aici, Gabriel Oak, in varsta de 28 de ani, detinea o turma de oi. Cand Batsheba isi pierde palaria si Gabriel i - o inapoiaza, cei doi fac cunostinta. Intr - o noapte, stand in coliba sa cu focul aprins si cu obloanele rasuflatorilor inchise, pe Oak incepe sa - l doara capul si adoarme. Apare insa Batsheba care azvarle cu lapte pe el pentru a - l trezi si, luandu - i capul in poala ei, ii spune ca era sa moara sufocat. Fermierul incepe sa se gandeasca din ce in ce mai mult la fata si intr - o zi se hotaraste sa - i faca o vizita acasa la matusa ei pe care o intreaba daca mai are si alti pretendenti. Pe drumul de intoarcere o intalneste si o cere in casatorie, dar ea refuza.

Dupa cateva luni se raspandeste vestea plecarii domnisoarei Everdene din sat, ceea ce pe cioban il face sa o idealizeze si mai mult. Intr - o dimineata, trezindu - se din cauza zgomotului talangilor oilor, descopera ca turma lui fusese manata prin gard de cainele cel tanar pana la o groapa de var in care cazusera si murisera...

ÎNFĂȚIȘAREA FERMIERULUI OAK. O ÎNTÂMPLARE NEAȘTEPTATĂ

Când fermierul Oak zâmbea, colțurile gurii i se lăteau până la urechi; ochii i se îngustau, rămâneau cât două crăpături, iar din jurul lor porneau spre obraji o seamă de riduri – raze ale Soarelui-răsare dintr-un desen stângaci.

Numele său de botez era Gabriel. În zilele de lucru, Oak era un tânăr cu o judecată sănătoasă și blajin din fire, cu mișcări potolite, îmbrăcat cuviincios. Duminica era altul: un om cu idei încâlcite, pornit să lase totul pe a doua zi, stânjenit de umbrelă și țeapăn în hainele lui de sărbătoare; într-un cuvânt, era omul care simțea că, din punct de vedere moral, locul său ar fi fost în zona de mijloc, propovăduită de biserica laodiceană¹, acea întinsă zonă neutră, situată între cele două extreme ale parohiei: habotnicii și bețivanii; mai bine zis, se ducea la biserică, dar căsca pe furiș, atunci când adunarea credincioșilor ajungea la crezul nicean, iar când își puneă în minte să asculte predica, se întreba ce-o să aibă de mâncare la cină. Dacă ar fi să ne luăm după judecata lumii, trecea, mai degrabă, drept om hain din fire atunci când prietenii și cusurgiii erau în toane rele; când erau mulțumiți, găseau că e om de treabă; iar când nu erau nici într-un fel, nici într-altul, vedeau în el un om a cărui ținută morală era și cu carne, și cu brânză.

De vreme ce în viața lui erau de șase ori mai multe zile lucrătoare decât duminici, adevărata lui înfățișare era aceea

1. Biserica laodiceană (în Asia Mică) se caracterizează prin moderația sentimentelor religioase.

pe care-o avea în hainele sale vechi; când vecinii își aminteau de el, și-l închipuiau întotdeauna îmbrăcat în felul acesta. Purta o pălărie de pâslă cu calota joasă, lăbărțată la bază, din pricină că și-o îndesa zdravăn pe cap, ca să fie sigur de ea când vântul bătea puternic, și avea o haină ca a doctorului Johnson; membrele inferioare îi erau strânse în jambiere obișnuite, de piele, iar picioarele i se lăfăiau în ghete din cale-afară de largi, lucrate astfel, încât oricine le-ar fi purtat ar fi putut să stea ziua întreagă într-o gărlă, fără să se sinchisească: fiindcă meșterul, om conștiincios, chiar dacă mai greșea uneori croiala, se străduia, în schimb, să-și despăgubească mușteriii, nefăcând economie la măsură și la materialele trainice.

Domnul Oak purta asupra sa, în chip de ceas, un fel de orologiu mic de argint; cu alte cuvinte, era un ceas, dacă te luai după formă și după întrebuințare; dar dimensiunile arătau că e un mic orologiu. Acest instrument, ceva mai în vârstă decât bunicul lui Oak, se deosebea prin aceea că mergea fie prea repede, fie deloc. De asemenea, cea mai scurtă dintre limbi se bălăbănea în jurul axului, așa încât ceasul arăta foarte corect minutele, dar nimeni nu putea să fie pe deplin sigur de oră. Ceasul își dădea adesea în petic și se oprea; atunci, Oak îl bușea și-l scutura și astfel îi venea de hac. Neplăceri de pe urma celor două metehne n-avea, căci se pricepea să scape de ele: urmărea întruna drumul Soarelui și-al stelelor pe cer și-l punea față în față cu ora arătată de ceasul lui; sau își lipea obrazul de geam la ferestrele vecinilor, până ce izbutea să-și dea seama cât arată orologiul cu cadran verde din casă. Buzunărașul de ceas al lui Oak ocupa o poziție oarecum „înaltă” în brâul pantalonilor (așezat foarte sus, sub vestă), iar ca să ajungă acolo era un chin; trebuie spus deci că, la nevoie, Oak își scotea ceasul smu-

cindu-și trupul în lături, cu o strașnică opinteală: gura și obrazul i se încordau până i se făceau stacojii, în timp ce lanțul, tras în sus, aducea la lumină ceasul, cum ar fi adus o găleată dintr-un puț.

Dar unele persoane, înclinate spre visare, care-l văzuseră pe Gabriel Oak străbătând unul din ogoarele sale, într-o dimineată de decembrie, însorită și nespus de blândă, ar fi fost în măsură să-l privească și-n altă lumină. Pe chipul lui se putea observa că multe din culorile și trăsăturile tinereții stăruiau încă și la vârsta bărbăției; ba, ici-colo, în unele amănunte, care nu se dezvăluiau de la prima vedere, rămăseseră întipărite urmele băiețandruului de altădată. Era destul de înalt și de lat în umeri, ca lumea să-i prețuiască statura; pentru aceasta însă, ar fi trebuit să-și țină trupul mai sigur de sine, cum ar fi fost firesc. Dar atât la țară, cât și la oraș, unii oameni arată într-un anumit fel, iar de vină nu sunt mușchii și tendoanele, ci, mai degrabă, ceea ce gândesc despre ei înșiși: oamenii aceștia își micșorează statura după cum se țin. O modestie potolită, care i-ar fi stat bine unei vestale, părea să-i șoptească neîncetat că el nu are dreptul la mult loc în lumea asta; ea îi făcea să pășească fără să atragă privirile asupra sa, ușor aplecat, dar nicidecum încovoiat din umeri. Să te aștepți să fii prețuit după cum arăți, nu după cum te porți e un cusur – dar cusurul acesta Oak nu-l avea. Ajunsese la vârsta la care unui bărbat nu i se mai spune „un tânăr”, adică la anii cei mai frumoși din viața unui om, când gândurile și simțămintele bărbatului sunt cu totul deosebite unele de altele. Trecuse de anii când tinerețea le amestecă la întâmplare, sub chipul patimei, dar nu ajunsese încă la acea perioadă din viață când, sub înrâurirea soției și a familiei, ele se înmănunchează din nou și ajung prejudecată. Într-un cuvânt, avea douăzeci și opt de ani și era burlac.

Ogorul pe care se afla în dimineața aceasta urca pieptiș un deal, numit Norcombe Hill. Peste un pinten al acestui deal, afundat între coaste abrupte, trecea drumul mare ce ducea de la Norcombe la Casterbridge. Aruncându-și într-o doară privirea peste gardul viu, Oak zări, pe versantul din fața lui, o căruță cu arcuri, vopsită în galben și cu desene vesele; căruțașul care mîna cei doi cai mergea alături cu biciul ridicat în sus. Căruța era încărcată cu obiecte de gospodărie și glastre de flori, iar în vârful ei stătea cocoțată o femeie tânără și atrăgătoare. Nu trecuse nicio jumătate de minut de când această priveliște i se înfățișase lui Gabriel și, iată, căruța se opri chiar în dreptul lui.

– S-a dus codârla, duduie, spuse căruțașul.

– Asta e! Am auzit eu căzând ceva, răspunse fata cu un glas suav, însă nu deosebit de slab. Am auzit un zgomot pe când urcam dealul, dar nu mi-am dat seama ce-a fost.

– Trag o fugă îndărăt.

– Du-te, veni răspunsul.

Caii, făpturi simțitoare, rămaseră nemișcați, în timp ce pașii căruțașului se topeau în depărtare.

Fata nu se clinti de la locul ei; în juru-i stăteau îngrămădite, claie peste grămadă, mese și scaune răsturnate, iar drept proptea le slujea banca de stejar din spatele căruții; în față, întreaga încărcătură își înfățișa podoabele: ghivece de mușcată, mirt și cactuși, la care se alătura colivia unui canar; toate păreau să fi fost luate de la ferestrele casei din care fata se mutase de curând. Prin capacul întredeschis al unui coș de răchită își mijeia ochii o pisicuță și, mieroasă, nu și-i mai dezlipea de la păsărelele din jur. Câtva timp, fata cea frumoasă îl așteptă nemișcată pe căruțaș: în tăcerea înconjurătoare nu se auzea decât canarul care țopăia în sus și-n jos pe stînghia închisorii lui. Apoi, tânăra privi cu luare-aminte

în jos. Nu la canar, nici la pisică; se uita la un pachet drep-
tunghiular, învelit în hârtie, aflat între cei doi. Întoarse capul
să vadă dacă nu cumva venea căruțașul. Omul nu se zărea;
ochii fetei se îndreptară din nou spre pachet, căci gândul
părea că-i tot fuge la ceea ce se afla înăuntru. În sfârșit, trase
obiectul în poală și dădu la o parte învelișul de hârtie; din
pachet apăru o oglinjoară cu suport, în care fata începu să
se cerceteze cu grijă. Buzele i se dezlipiră într-un surâs.

Era o dimineață minunată; Soarele învăluia într-o strălu-
cire de purpură jacheta stacojie a fetei și zugrăvea nuanțe
delicate pe chipul ei luminos și în părul ei negru. Mirtul, muș-
catele și cactușii îngrămădiți în jur, verzi și plini de pros-
pețime, într-un anotimp în care frunzișul era mort, dădeau
întregului tablou, alcătuit din cai, căruță, mobilă și fată, un
deosebit farmec primăvărat.

Ce-o făcea să se răsfețe astfel, la oglindă, într-un loc
unde nu o vedeau decât vrăbiile, mierlele și fermierul, de-
spre care nu-și dădea seama că-i de față, căci alți ochi nu se
aflau în preajma ei. Sau zâmbetul era prefăcut și nu urmărea
decât să dovedească priceperea ei în arta de a cuceri? Cine
știe! Roși în fața imaginii din oglindă, iar când aceasta îi în-
toarse chipul îmbujorat, roși mai tare.

Locul și momentul potrivit pentru un astfel de gest - ora
când femeia se îmbracă în iatacul ei - fuseseră înlocuite cu
o călătorie în aer liber, așa încât cochetăria fetei părea ne-
spus de bizară. Tabloul era plin de gingășie. Slăbiciunea -
lege pentru femeie - ieșea acum semeață la lumina zilei,
care-o înveșmânta în prospețimea unui gest neobișnuit. Ga-
briel nu se putu împiedica să tragă, de pe urma celor văzute,
o concluzie amară, deși ar fi dorit să fie mărinimos. Fata
n-avea de ce să se privească în oglindă. Nu-și potrivise pă-
lăria, nu-și netezise părul, nu-și îndreptase vreo buclă - nu